

Arrest

nr. 297 215 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 mei 2022.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoekster op 14 februari 2023. Zij werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en haar advocaat was aanwezig.

1.3. Op 19 juni 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. L. R. D. M., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent niet politiek actief. U bent geboren in San Salvador op 29 september 1976. Toen u ongeveer vijf jaar oud was verhuisde uw familie naar Ilopango. Jullie hadden het niet breed en toen u negen jaar school had gelopen, begon u te werken. Tijdens uw leven hebt u uiteenlopende jobs gedaan als kinderoppas, fabrieksarbeider, verzorger en onthaalmedewerker. U bent in 2006 getrouwd met E. A. M. P. en jullie hebben samen een zoon en een dochter die ondertussen allebei volwassen zijn. Jullie verhuisden samen naar de wijk Cumbres de San Bartolo.

E. was sinds 2005 lid van de bende "18", maar besloot om dat leven achter zich te laten. Tijdens en na zijn werk als vrachtwagenchauffeur kwam hij echter nog altijd in contact met bendeleden, voor wie hij allerlei klusjes moest doen. De bende zette jullie ook onder druk zodat jullie zoon de plaats van zijn vader zou innemen, iets wat jullie weigerden. Op 17 juni 2020 verdween uw man zonder ooit nog teken van leven te geven. Vervolgens voerde de bende de druk op. Wanneer uw zoon na de school naar huis terugkeerde werd hij benaderd door bendeleden om taken voor hen te verrichten of gewoon om hem lastig te vallen. 's Avonds ging uw zoon naar het veld "El Polvorín" (het kruisvat) waar de bendeleden ook verzamelden. Ze probeerden uw zoon te dwingen om voor hen wapens en drugs te bewaren bij jullie thuis. Op een dag merkte u bij het schoonmaken dat uw zoon dat ook effectief deed. Uw zoon zei dat er jullie niets zou overkomen omdat hij had toegegeven aan de bende. Op 28 januari 2021 werd een schoolvriend van uw zoon vermoord op El Polvorín. Uw dochter kwam ook onder de negatieve aandacht van de bende. Ze werd seksueel geïntimideerd en de bendeleden wilden dat zij partner zou worden van een van hen.

Uw dak raakte beschadigd omdat bendeleden het als vluchtroute gebruikten om te ontkomen aan de politie. Het was niet veilig om daarover te gaan klagen, want dat kan leiden tot represailles.

Op een vrijdag in september van het jaar 2021 kwam uw schoonmoeder met de boodschap dat jullie beter zouden vertrekken omdat "El Enano" (de dwerg), een bendelid dat de vader van uw kinderen goed gekend had, jullie anders zou laten verdwijnen. U protesteerde dat u niets te maken had met de problemen van uw echtgenoot, maar uw schoonmoeder was enkel de boodschapper.

Toen u na een nachtshift in de vroege ochtenduren naar huis wandelde van de bushalte passeerde u enkele delinquenten die drugs aan het gebruiken waren. Ze riepen iets naar u en toen u probeerde weg te lopen kwamen zij achter u aan. Ze hebben u geslagen, bij uw haren gesleurd en uw t-shirt gescheurd. Een buurtbewoner kwam de straat op om te zeggen dat ze u met rust moesten laten.

Uw zoon is verwond toen hij bij het oversteken van de grens tussen bendegebied werd overvallen. Hij moest zijn geld en gsm afgeven en omdat hij dat niet meteen wilde doen, werd hij geslagen en aan zijn been verwond zodat hij de bendeleden niet zou vergeten.

Later in het jaar 2021 is uw schoonmoeder omgekomen tijdens een ongeluk.

Uw neef, die in dezelfde regio woonde, merkte ook dat de druk vanuit de bende steeds toenam en omdat hij niet wilde vertrekken uit de wijk koos hij ervoor om samen te werken. Hij verborg in zijn huis spullen van de bende.

De politie is dit te weten gekomen en op 21 maart 2022 werd uw neef door hen gearresteerd en het bezwarend materieel in beslag genomen.

Door al deze gebeurtenissen kwam u tot de slotsom dat u niet langer veilig was en het land zou moeten verlaten. U bracht uw zoon en uw dochter onder bij verschillende schoonzussen, zodat er niet teveel vragen zouden worden gesteld over wat zij daar kwamen doen. De meeste bezittingen moest u achterlaten in het huis, dat na jullie vertrek door de bende kort en klein werd geslagen. U regelde geld voor een vliegtuigticket en verliet op 11 april 2022 El Salvador. Op 12 april 2022 kwam u toe in Spanje. U was van plan om daar asiel te vragen, maar omdat men u er niet verder hielp reisde u op 04 mei 2022 door naar België, waar op 05 mei 2022 uw verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar El Salvador dat de bende 18 u en uw kinderen zou doen verdwijnen.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw Salvadoraanse identiteitskaart, een foto van de neef van uw moeder die door de Salvadoraanse autoriteiten werd gearresteerd, foto's van de schade aan uw huis nadat u daar bent vertrokken, foto's van de verwonding die uw zoon heeft opgelopen tijdens een overval, en berichtgeving over bendege geweld in El Salvador. Op 26 februari 2023 bezorgde uw advocaat een attest van psychologische begeleiding aan het CGVS. Op 23 maart 2023 liet u enkele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud toevoegen aan het dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit het attest van de psycholoog dat u op 26 februari 2023 aan uw dossier heeft laten toevoegen, blijkt dat u lijdt aan PTSS, wat zich bij u uit in de vorm van intrusieve gedachten, herbeleving van het trauma, ontwijkingsgedrag, hyperreactiviteit, moeite om herinneringen aan het trauma te uiten en een onvermogen om positieve emoties te ervaren. In hetzelfde attest is ook sprake van een emotioneel verhoogde staat, angstgevoelens en slaapproblemen. Hoewel uw advocaat meent dat er doorheen uw procedure onvoldoende aandacht is besteed aan de kwetsbaarheid die noch u, noch de advocaat hadden vermeld tot aan het einde van het persoonlijk onderhoud, wijst het CGVS erop dat gezien delicate aard van de asielpprocedure wel degelijk duidelijk werd gemaakt dat u zelf het ritme van het persoonlijk onderhoud kon beïnvloeden omdat u een pauze mocht vragen telkens u dat nodig vond (CGVS, p.2), dat u in staat was om via een tolk die het Spaans machtig is antwoorden te formuleren op de vragen die u werden gesteld en verduidelijking kon geven wanneer u daartoe werd verzocht, en dat u tijdens heel het gehoor werd bijgestaan door uw advocaat. U maakte naderhand ook gebruik van de wettelijk voorziene mogelijkheid om schriftelijk uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud te bezorgen aan het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats stelt het CGVS vast dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat uw echtgenoot ooit deel heeft uitgemaakt van de bende "18", terwijl dat volgens u de oorsprong is van al uw problemen. Hiervan kan u ook geen enkel bewijs neerleggen (CGVS, p.14,23), waardoor het CGVS enkel kan afgaan op uw verklaringen. **Deze zijn echter dermate vaag, onlogisch en tegenstrijdig dat er geen geloof aan kan worden gehecht.**

Om te beginnen moet daarbij worden gewezen op enkele markante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud. U liet aanvankelijk immers noteren dat u en uw man sinds 2007 al uit elkaar waren (Verklaring DVZ, p.8) en legde helemaal geen verband tussen uw echtgenoot en uw vluchtaanleiding (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Daar waar er begrip voor kan worden opgebracht dat men u nadrukkelijk had gezegd dat u een kort en bondig overzicht moest geven (Vragenlijst CGVS, "Voorafgaand advies"; CGVS, p.4), blijft het vreemd dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud komt tot een versie waarin het verdwijnen van uw man die tot dan toe actief was bij de bende 18 in 2020 uw situatie volledig onhoudbaar maakte (CGVS, p.20,23). Het is immers duidelijk dat men u vroeg naar de kern van de zaak. Dat u dan een van de grondoorzaken van uw problemen volledig onvermeld zou laten, terwijl u wel sprak over de bendeleden die aan uw huis kwamen roken, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Dat u zich nerveus voelde toen u opnieuw werd herinnerd aan de dingen die u had meegemaakt (CGVS, p.23) volstaat ook niet als verschoningsgrond. Het spreekt voor zich dat enige stress en nervositeit gepaard kunnen gaan met een verzoek om internationale bescherming. Dat neemt niet weg dat er van een verzoeker kan en mag worden verwacht dat die consistente verklaringen aflegt over de basis van zijn of haar vrees. Wat betreft de uitleg van uw advocaat dat u zich ervoor schaamde dat uw man zelf een bende lid was geweest en u dit niet onmiddellijk wilde aanbrengen (CGVS, p.27), merkt het CGVS op dat u zelf deze verschoningsgrond niet aanreikt of

ondersteunt en dat uit een verzoek om internationale bescherming een impliciet vertrouwen spreekt in de autoriteiten van het land waar men bescherming vraagt.

Uw verklaringen over de beweerde betrokkenheid van uw man Elmer bij de bende zijn helemaal niet consistent, gedetailleerd en doorleefd. Dat begint al bij de basisvraag sinds wanneer hij dan wel bendelid was. U schat dat eerst op "2000, 2005" (CGVS, p.14). Op dat ogenblik waren jullie al getrouwd en hadden jullie een gezin gesticht. Aangezien het doorgaans jongere mannen zijn die zich bij de bendes aansluiten werd u daarnaar gevraagd, waarna u zeer tegenstrijdig stelt dat uw man op zijn 19e bij de bende 18 is gegaan, en zonder twijfel zegt dat het in 2005 was (CGVS, p. 15). U bevestigt dan nogmaals dat hij eigenlijk eerder 28 jaar oud was dan 19 jaar toen hij in 2005 bij de bende ging (CGVS, p.15). Nogmaals gevraagd hoe het komt dat hij zo laattijdig koos om bij een criminele organisatie te gaan, maakt u er dan weer van dat u eigenlijk niet weet wanneer hij de bende 18 vervoegde omdat hij dat voor u verborgen hield en dat u zelf pas op de hoogte raakte in 2005 (CGVS, p.16). Ook deze versie kan u eigenlijk niet volhouden, want even later verklaart u dan weer dat jullie in 1996 een eerste keer gedwongen werden om te verhuizen uit de wijk Jardines de San Bartolo omdat een rivaliserende bende dat grondgebied controleerde (CGVS, p.17), iets wat jullie niet veel later nog een tweede keer overkwam in de wijk Altavista (CGVS, p.17). In deze versie van uw verklaringen wist u dus al in de jaren '90 dat uw man actief was bij de bende "18". Dat uw man als bendelid überhaupt zou gaan wonen in het territorium van de rivaliserende bende is bijster weinig aannemelijk. Daarmee riskeerde hij immers zijn leven. Een van de controlemechanismen van een bende die een grondgebied afbakt is logischerwijs het in oog houden van wie de wijk binnen en buiten gaat en wie er woont. U vermeldt in dat verband zelf dat bendeleden er niet voor terugschrikken om aan de hand van de identiteitskaart na te gaan wie er zoal passeert (CGVS, p.13). U stelt eerst dat jullie daar geen last van hadden omdat uw man geen tatoeages had en deed uitschijnen dat hij tot de bende van de Jardines behoorde, dus de rivaliserende bende "MS" (CGVS, p.16). Gevraagd om dat te verduidelijken wijzigd u dat dan weer naar een poging om te doen alsof hij tot geen enkele bende behoorde (CGVS, p.16). Ook de bende "18" maakte er volgens u geen bezwaar tegen dat uw man in het grondgebied van de andere bende was gaan wonen, omdat zij dat nooit te weten kwamen (CGVS, p.16) en dus niet konden protesteren. Opnieuw moet het, gezien de door u geschetste paranoïde context waarin bendeleden de toegang tot bepaalde wijken bewaken, ernstig betwijfeld worden dat de bende "18" nooit merkte dat uw echtgenoot zich ergens anders had gevestigd. Na de enkele maanden die jullie doorbrachten in Jardines de San Bartolo woonden jullie trouwens ook nog een jaar in Altavista, eveneens onder de controle van de bende "MS" (CGVS, p.6,7,17). Dat zoiets nooit aan het licht kwam bij de bendeleden met wie hij optrok past in geen enkel logisch geheel.

U blijft trouwens ook heel vaag en algemeen over deze beweerde activiteiten. U weet niet tot welke "clica" van de 18 uw man precies behoorde, kan enkel het alias "chupacabra" geven van de man die altijd de bendeleider van uw man is geweest doorheen al de jaren dat hij lid was en naar verschillende wijken verhuisde wat een weinig plausibele continuïteit in leiderschap doet veronderstellen bij deze bende, zegt niet te weten of de andere bendeleden van dezelfde plaats afkomstig zijn als uw man (CGVS, p.14) en als activiteiten kan u enkel verwijzen naar op de uitkijk staan en meedoen aan diefstallen (CGVS, p.14,18). Dat u zo weinig details kan geven over jarenlange betrokkenheid van uw man bij een beruchte bende, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze beweringen.

De uiteindelijke door u beweerde vluchtaanleiding steunt grotendeels op de premisse dat uw man een bendelid was. Het was immers door het wegvallen van uw man dat de bende de druk op uw familie opvoerde (CGVS, p.20,23), een verdwijning die u overigens ook met geen enkel stuk kan staven (CGVS, p.20) en die op zich dus ook niet meer is dan een blote bewering. Wat er ook van zij, aangezien u dat profiel niet aannemelijk hebt weten te maken komt de geloofwaardigheid van elk feit dat daaruit gevolgd zou zijn logischerwijs meteen op losse schroeven te staan.

Ook deze door u aangevoerde vervolging vanuit de bende op zich weet u niet aannemelijk te maken. Zo zouden jullie in september 2021 van uw schoonmoeder te horen gekregen hebben dat jullie uit de wijk moesten vertrekken omdat uw man spoorloos verdwenen was en de "18" daarom wraak op u wilde nemen (CGVS, p.20,21). Daarbij is het al heel vreemd dat bendeleden van de "18" met deze waarschuwing zouden proberen om de voornemens van hun eigen bende te doorkruisen. Met dergelijke ontrouw zouden zij immers hun eigen veiligheid op het spel zetten. Volgens uw verklaringen ging u trouwens niet in op deze waarschuwing. U bleef nog ongeveer een half jaar op dezelfde plaats wonen, zonder dat de bende nog enige belangstelling voor u aan de dag legde. Het enige incident dat u in deze periode zou hebben meegemaakt, is een aanranding en geweldpleging die, hoe laakbaar dergelijke feiten ook zijn, duidelijk niet kaderde in een terreurcampagne tegen u en uw familie aangezien uw belagers werden verjaagd door een buurtbewoner die hen vermanend toesprak (CGVS, p.12). Ook het beroven

van uw zoon door bendeleden was een door financieel gewin ingegeven opportunistisch misdrijf, zoals u het beschrijft (CGVS, p.12-13). Niets doet geloven dat deze feiten kaderden in het voornemen van de bende "18" om u en uw kinderen te doen verdwijnen als represaille tegen uw echtgenoot.

De redenen die ertoe hebben geleid dat u op 26 maart 2023 uiteindelijk uw woning hebt verlaten kan u evenmin opklaren. Bij DVZ meldde u immers dat de bende u een ultimatum gaf dat uw zoon bij de bende moest aansluiten als jullie in hetzelfde huis wilden blijven, waarna jullie plots waren vertrokken (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw spontaan relaas op het CGVS verbindt u deze beslissing dan weer met de arrestatie van uw achterneef op 21 maart 2022, die ervoor had gekozen om met de bende samen te werken (CGVS, p.13). Daar komt u even later weer op terug wanneer u zegt dat u dit pas te weten kwam toen u reeds was vertrokken uit de wijk en elders was ondergedoken (CGVS, p.21). Daarbij kan tevens worden aangestipt dat deze beweerde arrestatie van uw beweerde neef inhoudelijk niet in verband staat met de door u ingeroepen vrees. Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen stelt u wel vermoedens te hebben gehad maar dat u er geen vragen over kon stellen, en dat u daarom bent vertrokken voordat u zekerheid had over wat er met uw achterneef was gebeurd (CGVS, p.21). U verliet dan op 26 maart 2022 uw huis (CGVS, p.7,11,26), en besloot om meteen ook uw vertrek uit het land te regelen (CGVS, p.22). Dat laat zich dan weer moeilijk rijmen met de observatie dat uw paspoort op 07 maart 2022 werd uitgereikt. Gevraagd waarom u dat ogenblik al een paspoort was gaan halen terwijl uw beweerde vluchtaanleiding zich nog niet had voorgedaan, antwoordt u dat u reeds de bedoeling had om samen met uw kinderen het land te verlaten, en voor in noodgevallen al een paspoort had geregeld (CGVS, p.22). Uw kinderen beschikken echter niet over een paspoort (CGVS, p.22), hoewel voor hen uiteraard dezelfde redenering zou opgaan. Voor uw uiteindelijke reis hebt u spaargeld en van een tante geleend geld gebruikt (CGVS, p.13). Indien u werkelijk geloofde dat het leven van uw kinderen in gevaar was, had u plausibelerwijze ook voor hen een paspoort kunnen bekostigen, voor mocht dat nodig blijken.

Dat u zelf het land hebt verlaten, maar uw zoon die gedwongen rekrutering door de bende "18" moest vreezen daar is achtergebleven (CGVS, p.25), is een verder punt dat uw beweerde vrees ondergraaft. Van u en uw dochter werd immers geëist dat jullie zouden vertrekken uit de wijk, wat u ook hebt gedaan. In het geval van uw zoon, die zelf werd opgevorderd door een bende, lijkt het minder makkelijk om te ontkomen aan de aandacht van de "18". Toch leek het u beter dat u als eerste zou gaan, geld zou verdienen en dan uw zoon en dochter laten overkomen (CGVS, p.25). Dat relativeert sterk de geloofwaardigheid en op zijn minst de ernst van de door u beweerde vrees.

Zowel uw zoon als uw dochter wonen en werken nog in El Salvador: uw dochter in een textielfabriek en uw zoon als hondenverzorger (CGVS, p.10). Dat u dit op het einde van het persoonlijk onderhoud afdoet als een ondergedoken leven dat het uw kinderen onmogelijk maakt om te werken, maar dat zij "kleine werkjes in de buurt doen" om niet verdacht te lijken (CGVS, p.25), is een late toevoeging aan uw verklaringen die allerm minst kan overtuigen. U hebt geen indicaties dat er na uw vertrek nog problemen geweest zijn (CGVS, p.13) en reikt evenmin concrete elementen aan die erop wijzen dat er nog steeds iemand naar jullie op zoek is, ook al bent u ervan overtuigd dat dit het geval is (CGVS, p.23). U uit weliswaar het vermoeden dat uw kinderen dingen achterhouden voor u (CGVS p.11) maar ze zijn op de hoogte van uw asielprocedure en u bent het ermee eens dat zij eigenlijk geen reden hebben om relevante informatie voor u te verbergen (CGVS, p.24). Het kan dan ook niet gevolgd worden dat het leven van uw volwassen zoon en dochter in El Salvador blijkt geeft van een gegronde vrees, of dat zij ondergedoken zouden zijn. Dat is een laatste punt dat de beoordeling ondersteunt dat u geen gegronde vrees aannemelijk hebt gemaakt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op deze motivering. Het attest van uw psycholoog dat hierboven reeds werd aangehaald vormt op zich geen bewijs voor de waarachtigheid van de door u beweerde vluchtaanleiding. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. De arts kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest dat werd opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt, zoals ook in het document zelf werd opgetekend. In het attest wordt trouwens enkel melding gemaakt van geheugenproblemen in het kader van de traumatische gebeurtenissen waardoor niet is aangetoond dat u niet in staat zou zijn geweest om coherente

verklaringen te geven over uw familiale toestand en de context waarin uw problemen zijn ontstaan. Uw psychologische problemen kunnen dus niet worden aanvaard als verklaring voor de vele tegenstrijdigheden en incoherenties die in uw opeenvolgende verklaringen zullen worden vastgesteld.

De door u neergelegde foto's bieden geen enkele garantie omtrent de authenticiteit van wat erop zou afgebeeld staan, en zijn trouwens niet met zekerheid te situeren in tijd en ruimte. Zelfs indien een neef van uw moeder daadwerkelijk door de politie werd opgepakt in het bezit van gestolen goederen, wat dus niet onomstotelijk blijkt uit deze foto, valt trouwens niet in te zien op welke manier deze legitieme daad in uw hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk zou maken. Op de foto's van de verwonding die uw zoon zou hebben opgelopen staat hij nergens herkenbaar in beeld. Dat uw zoon slachtoffer zou zijn geworden van een misdrijf is, net zoals dat geval is bij het geweld dat op u werd gepleegd toen u van de nachtshift terugkeerde en de seksuele intimidatie tegenover uw dochter, uiteraard betreurenswaardig. Criminaliteit komt evenwel voor overal ter wereld, en toont op zich geen nood aan internationale bescherming aan.

Uw identiteitskaart en paspoort bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet in twijfel getrokken worden. Louter deze gegevens maken evenwel geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk.

De nieuwsberichten over bendegeweld in de wijk Cumbres de San Bartolo verwijzen nergens naar uw eigen problemen of die van uw familie. In de mate dat u hiermee verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio in El Salvador verwijst het CGVS naar de nadere analyse verderop in deze beslissing.

De door u opgestuurde opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud bevatten enkele parafraseringen en verduidelijkingen, die geen van alle aan bovenstaande motivering kunnen tornen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes.

Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 (hierna ‘de Vreemdelingenwet’); artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); de formele motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen). Zij voert ook een beoordelingsfout aan.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming en de door haar geschonden geachte motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, gaat zij in op de toepassing *in casu*. Zij stelt vooreerst dat de commissaris-generaal karikaturaal is in de beschrijving van de bijzondere maatregelen die volgens haar tegemoet komen aan de bijzondere procedurele noden die zij beschrijft en aanvaardt. In de bestreden beslissing worden de rechten beschreven die aan elke verzoeker om internationale bescherming worden toegekend, namelijk de mogelijkheid om een pauze te vragen, de bijstand van een tolk en de bijstand van een advocaat om te besluiten dat er voldoende rekening werd gehouden met de specifieke noden van de verzoekster. Zij betoogt dat uit niets kan blijken dat de functionaris die het persoonlijk onderhoud leidde gevormd is voor het horen van kwetsbare personen, dat tijdens het gehoor specifieke aandacht werd besteed aan de kwetsbaarheid van verzoekster en dat uit niets blijkt dat dit kwetsbaarheid werd meegenomen in de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas. Zij meent dat de emotionele moeilijkheden van verzoekster, haar stress zonder enig onderzoek word weggeveegd omdat elk interview uiteraard gepaard zal gaan met stress en nervositeit en dat artikel 48/6 § 5, c) van de Vreemdelingenwet wordt geschonden door geen rekening te houden met de bijzondere noden van verzoekster. Verzoekster stelt dat om deze reden en gezien de inhoud van het psychologisch attest dat neergelegd werd, de bestreden beslissing moet vernietigd worden om een nieuw persoonlijk onderhoud te laten plaatsvinden dat rekening zal houden met de psychische toestand van verzoekster en haar de mogelijkheid zal geven om haar aanvraag op een correcte manier voor te leggen en te verdedigen in een context die rekening houdt met haar persoonlijke situatie en haar PTSD. Dit is volgens verzoekster des te meer het geval nu in het arrest van de Raad nr. 290 296 van 15 juni 2023 werd geoordeeld dat er een verhoogd risico bestaat voor familieleden van personen die tot een bende behoren of die verdacht worden door de autoriteiten om tot een bende te behoren. Zij argumenteert dat dit risico onvoldoende werd onderzocht en dat de commissaris-generaal haar aandacht exclusief heeft gericht op het risico dat voortvloeit uit de handelingen van bende 18 terwijl mag worden verwacht dat de asielinstantie overgaat tot het onderzoeken van het risico ten aanzien van de autoriteit in de huidige toestand in El Salvador waar blijkt dat er sinds de noodtoestand vervolgingen op willekeurige basis plaatsvinden op basis van loutere veronderstellingen of verwantschap met personen die verdacht worden van het behoren tot een bende. Zij citeert vervolgens uit de COI Focus van 4 juli 2022. Zij citeert vervolgens uit het hoger aangehaalde arrest van de Raad en stelt dat in dit opzicht moet worden onderlijnd dat het niet betwist is dat verzoekster woonachtig is in Cumbre de San Bartolo, een colonia die vaak in het nieuws komt omwille van de hoge bendeactiviteit in deze zone. Zij verwijst ter ondersteuning naar een aantal internetlinks en betoogt hierover dat in het laatste geval het gaat over de partner van een bendelid.

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het bewijs dat zij over juridische tweedelijnsbijstand beschikt, toe aan het verzoekschrift.

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland*, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reël risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.2. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar originele Salvadoraanse paspoort en haar identiteitskaart voor. De Raad stelt vast dat verzoeksters identiteit en Salvadoraanse nationaliteit in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Ook verzoeksters verklaringen over haar woonplaatsen in El Salvador tot op het ogenblik van haar vertrek uit dat land staan niet ter discussie. Uit haar verklaringen en haar Salvadoraanse identiteitskaart, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij geboren is in San Salvador, op vijfjarige leeftijd verhuisde met haar familie naar Ilopango, waar verzoekster negen jaar school liep en daarna verschillende jobs heeft uitgevoerd. Verzoekster woonde daarna in Altavista en in Tonacatepeque, met haar kinderen en ongeveer twee weken voor haar vertrek uit El Salvador trok zij naar Cojutepeque (notities PO, p. 7). Verzoekster verklaart verder dat zij huwde in 2006 met E.A.M.P., die in 2005 lid werd van de bende 18 en sinds 17 juni 2020 spoorloos verdwenen is.

Verzoekster voert een vrees voor vervolging aan door leden van de bende 18. Zij verklaart dat haar echtgenoot een tijdje na de geboorte van hun dochter zich wilde terugtrekken uit de bende 18 (notities PO, p. 11) maar wel nog een aantal opdrachten voor hen vervulde. Verder werd door de bende volgens haar verklaringen geëist dat haar zoon in ruil voor de bende ging werken en ontdekte zij dat haar zoon vaak naar een plein ging waar bendeleden rondhingen en dat haar zoon wapens en drugs thuis bewaarde. Ook werd verzoeksters dochter seksueel geïntimideerd door bendeleden. In september 2021 kwam verzoeksters schoonmoeder hen verwittigen dat een bendelid dat haar echtgenoot goed had gekend, verzoekster en haar kinderen zou laten verdwijnen indien zij niet zouden vertrekken. Volgens haar verklaringen werkte verzoekster in nachtshifts in een textielfabriek en werd zij op een dag in de vroege ochtend aangevallen door delinquenten op straat maar kwam een buurtbewoner tussen om te zeggen dat zij haar moesten gerust laten. Haar zoon werd gewond toen hij werd overvallen door bendeleden toen hij zich naar het territorium van een andere bende begaf. De zoon van een tante van verzoeksters moeder werd op 21 maart 2022 gearresteerd door de politie omdat hij goederen van de bende in zijn huis verborg. Door al deze incidenten besloot verzoekster het land te verlaten omdat het er niet veilig was. Verzoeksters zoon en dochter werden ondergebracht bij verschillende schoonzussen en zij moest de meeste van haar bezittingen achtergelaten in hun huis, dat kort na hun vertrek grote schade werd toegebracht door de bende. Zij verliet El Salvador op 11 april 2022. Haar volwassen zoon en dochter verblijven volgens haar verklaringen momenteel in El Salvador, waar haar zoon actief is als hondenverzorger en haar dochter in een textielfabriek werkt.

5.3. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een vrees voor vervolging dient te koesteren in El Salvador.

5.3.2. Met betrekking tot verzoeksters specifieke kwetsbaarheid omwille van haar psychologische problemen en de mate waarin hiermee werd rekening gehouden door de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud en bij de beoordeling van verzoeksters nood aan internationale bescherming stelt de Raad vooreerst het volgende vast. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij geen bijzondere procedurele noden had en werden deze ook niet ambtshalve vastgesteld (zie administratief dossier, Verklaring Bijzondere Procedurele Noden, 20 mei 2022). Noch bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, noch tijdens de uitgebreide bespreking van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees voor vervolging in El Salvador, maakte verzoekster melding van psychologische of medische problemen. Pas op het einde van het persoonlijk onderhoud, wanneer ter afsluiting van het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of zij vandaag alles heeft kunnen vertellen over de problemen die zij wilde vertellen, verklaart verzoekster *“Enkel dan nog het trauma dat ik meegemaakt heb toen ik hier arriveerde ik was wanhopig omdat mijn kinderen ginder zitten en ik hier en heb dan een begeleiding bij een psycholoog gevolgd omdat ik niet genoeg sliep. Ik sliep slechts 2-3 uur max omdat ik onder verschrikkelijke stress leed en omdat ik altijd maar dacht aan de situatie waarin mijn kinderen zouden zitten en zij moeten kleine werkjes uitvoeren om ook iets te kunnen bijdragen aan het eten want de familie is hen ook niet gratis aan het opvoeden”*. Gevraagd of zij attesten van een psycholoog of dokter heeft, verklaart zij *“Wat de psycholoog betreft ik sprak met hem over op vrijdag maar hij zei dat hij met vakantie ging en dat dergelijke documenten op voorhand aangevraagd moeten worden en dat hij niet van de ene dag op de andere kon bezorgen en hij ging met vakantie en moest nog andere documenten opstellen en het was voor hem dus niet mogelijk in die tijdsperiode”* (notities PO, p. 26). Verzoeksters advocaat merkt daarna nog op dat verzoekster overkomt als een fragiele frêle persoon, dat het soms lijkt alsof ze niet volledig de vragen begrijpt en maar half luistert en dat ze in de pauze heeft gezegd dat het heel moeilijk was voor haar en traumatisch om terug te denken aan hetgeen ze in haar land van herkomst heeft beleefd en dat het attest van de psycholoog moet worden afgewacht om te zien wat de oorsprong is van die verwarring en wat de impact ervan is op

de mogelijkheid om het gehoor af te leggen (notities PO, p. 27-28). In het *“Rapport psychologique adressé aux Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides”* van 27 februari 2023 dat na het persoonlijk onderhoud per email door verzoeksters advocaat aan het CGVS werd overgemaakt, leest de Raad dat verzoekster een psychologische behandeling volgt in de privé-praktijk van psycholoog R.E.R. in Namen sinds 6 juli 2022 en dat er tot op dat ogenblik 14 consultaties plaatsvonden. In het rapport wordt gesteld dat verzoekster symptomen vertoont die kunnen verbonden worden aan de vier diagnostische criteria van post traumatisch stress syndroom vastgesteld in de DSM-5 op basis waarvan besloten wordt dat zij lijdt aan dit syndroom gelieerd aan geweld tijdens gebeurtenissen in het verleden. Hoewel deze symptomen worden beschreven, stelt de Raad vast dat dit enkel in algemene termen gebeurt (zie bijvoorbeeld: *des souvenirs récurrents, involontaires et envahissants des événements, de rêves répétitifs, fournit des efforts manifestes pour tenir ses souvenirs à distance, est tout le temps sur le qui-vive, reste envahie par les sentiments très négatifs que lui sont inspirés des protagonistes de sa son histoire, envahie par des émotions très douloureuses*). Verder blijkt uit het rapport dat de behandelende psycholoog verwijst naar *“des événements d'une grande violence qui l'ont fortement traumatisée, Je note en particulier les événements suivants (...)”* waarna een korte opsomming volgt van vervolgingsfeiten die verzoekster vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad betwist geenszins de authenticiteit van het neergelegde rapport, maar komt tot de vaststelling dat hieruit, samengelezen met de notities van het persoonlijk onderhoud, niet blijkt dat verzoekster omwille van haar psychologische problemen niet in staat was om het persoonlijk onderhoud bij te wonen en haar vrees voor vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar El Salvador uiteen te zetten. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat uit niets kan blijken dat er tijdens het gehoor specifieke aandacht werd besteed aan de kwetsbaarheid van verzoekster en dat deze werd meegenomen in de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekster. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster niet concreet aangeeft welke in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden en inconsistenties zouden kunnen verklaard worden door haar specifieke kwetsbaarheid als gevolg van haar psychologische problemen en dat het neergelegde psychologische attest ook hier in algemene termen verwijst naar *“l'incapacité de se rappeler d'éléments importants des événements traumatiques, croyances au attentes négatives persistantes ou exagérées à propos de soi-même”*. Uit het rapport kan *in casu* ook niet worden gelezen dat zij niet in staat zou geweest zijn om een persoonlijk onderhoud bij te wonen of coherente verklaringen af te leggen over haar problemen in El Salvador. Evenmin kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijken dat dit problematisch zou zijn verlopen of dat er problemen zouden geweest zijn met de aanwezige tolk waardoor zij verhinderd zou geweest zijn om haar vrees voor vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar El Salvador op coherente wijze uiteen te zetten. Zonder de psychologische problemen van verzoekster te willen minimaliseren, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht werd geconcludeerd dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van de onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen. Verzoeksters betoog dat uit niets blijkt dat de dossierbehandelaar gevormd is voor het horen van kwetsbare personen, kan gelet op het voorgaande niet tot een andere conclusie leiden. Dat omwille van de inhoud van het psychologisch attest de bestreden beslissing moet worden vernietigd om een nieuw persoonlijk onderhoud te laten plaatsvinden, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan omwille van de hierboven uiteengezette overwegingen inzake het voorgelegde psychologisch attest bijgevolg niet worden bijgetreden. Bovendien blijkt uit het hiernavolgende dat verzoeksters voorgehouden problemen volgens haar verklaringen voortvloeien uit de betrokkenheid van haar echtgenoot bij de bende 18, maar dat zij dit laatste niet aannemelijk maakt, noch aannemelijk maakt dat zij omwille van de beweerde arrestatie van de zoon van de tante van haar moeder, ernstige problemen riskeert met bendes of de overheid in El Salvador. Verzoeksters betoog dat onvoldoende rekening wordt gehouden met verzoeksters kwetsbaarheid bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas, kan bij gebrek aan enig concreet verweer in het verzoekschrift tegen de motieven in de bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld dat zij de betrokkenheid van haar echtgenoot bij de bende niet aannemelijk maakt noch aantoonst dat de beweerde arrestatie van de zoon van de tante van haar moeder in verband zou staan met de door haar ingeroepen vrees, niet tot een andere conclusie leiden.

5.3.3. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 4 juli 2022 (hierna: COI Focus 4 juli 2022)). Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van

bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 4 juli 2022, p. 19-20). Of een verzoekster die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*"may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"*; *"Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee."*; *"Depending on the particular circumstances of the case (...)"*, p. 28-29 e.v.). Het louter beantwoorden aan profiel is bijgevolg niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Zoals zal blijken uit hetgeen volgt, maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar echtgenoot voor de bende 18 heeft gewerkt in het verleden noch dat zij voor haar vertrek uit El Salvador in de negatieve aandacht is gekomen van de bendes of de Salvadoraanse overheid omwille van de vermeende betrokkenheid van haar echtgenoot bij de bende 18 of de arrestatie van haar neef in maart 2022 omwille van diens betrokkenheid bij bendeactiviteiten.

Zo stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeksters verklaringen over de betrokkenheid van haar echtgenoot bij de bende 18 weinig consistent en niet overtuigend zijn. Verzoekster schept vooreerst geen duidelijkheid over haar relatie met haar echtgenoot. Zij laat bij de DVZ noteren dat zij met hem gehuwd is in november 2006 en dat zij officieel nog gehuwd zijn maar al sinds 2007 uit elkaar zijn en voegt er aan toe *"we zijn alle contact verloren"* (Verklaring DVZ, punt 14, 15) maar verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in 2020 uit elkaar zijn gegaan (notities PO, p. 9) en dat hij sinds 17 juni 2020 spoorloos is (notities PO, p. 12).

Verder zijn verzoeksters verklaringen over wanneer hij bij de bende 18 zou zijn begonnen zeer vaag. Gevraagd sinds wanneer haar echtgenoot deel uitmaakte van de bende 18 antwoordde verzoekster *"sinds 2000, 2005"* (notities PO, p. 15). Geconfronteerd met de vaststelling dat hij op dat ogenblik reeds 28 jaar oud was, wat een hoge en ongebruikelijke leeftijd is om tot een bende toe te treden in de Salvadoraanse context, verklaart verzoekster dan weer dat hij 19 jaar oud was toen hij toetrad om daarna te verklaren dat zij het pas wist in 2005 en niet weet hoeveel eerder hij al tot die bende behoorde of hoelang hij dat voor haar verstopte (notities PO, p. 16). De vaststelling dat verzoekster dermate uiteenlopende verklaringen aflegt over zowel de duur van de feitelijke relatie met haar echtgenoot als periode waarin haar echtgenoot tot de bende 18 toetrad, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Verder blijkt uit haar verklaringen dat haar echtgenoot toen hij al beweerdelijk lid van de bende 18 was in een gebied zou gaan wonen zijn die toebehoorde aan de rivaliserende bende MS 13, wat gelet op de beschikbare landeninformatie zeer risicovol gedrag zou zijn gelet op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat bendes verifiëren wie hun territoria in en uit gaan en de aanwezigheid van leden van een rivaliserende bende vaak niet dulden. Dat ook de bende 18 geen probleem zou gemaakt hebben van het feit dat hij in het territorium van de rivaliserende bende ging wonen, is evenmin aannemelijk gelet op de hierboven besproken landeninformatie. Verder zijn verzoeksters verklaringen over de eigenlijke activiteiten van haar echtgenoot voor de bende 18 zeer vaag. Zo kan zijn niet vertellen tot welke clica hij zou behoord hebben en kan zijn over zijn activiteiten niet meer vertellen dan dat hij op de uitkijk zou hebben gestaan en deelgenomen zou hebben aan diefstallen. De Raad kan dan ook de commissaris-generaal bijtreden in de overweging dat de premisse waarop het verzoek is gebaseerd, met name dat haar echtgenoot een bendelid was in het verleden en op een bepaald ogenblik eruit wou stappen en dat haar problemen en de problemen van haar zoon met de bende daarmee verband hielden, door bovenstaande vaststellingen reeds onderuit worden gehaald. Het gegeven dat zijn dit voorgehouden profiel niet aannemelijk maakt, ondermijnt dan ook reeds de geloofwaardigheid van de feiten die hiermee verband zouden houden. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat *"Uw verklaringen over de beweerde betrokkenheid van uw man Elmer bij de bende zijn helemaal niet consistent, gedetailleerd en doorleefd. Dat begint al bij de basisvraag sinds wanneer hij dan wel bendelid was. U schat dat eerst op "2000, 2005" (CGVS, p.14). Op dat ogenblik waren jullie al getrouwd en hadden jullie een gezin gesticht. Aangezien het doorgaans jongere mannen zijn die zich bij de bendes aansluiten werd u daarnaar gevraagd, waarna u zeer tegenstrijdig stelt dat uw man op zijn 19e bij de bende 18 is*

gegaan, en zonder twijfel zegt dat het in 2005 was (CGVS, p. 15). U bevestigt dan nogmaals dat hij eigenlijk eerder 28 jaar oud was dan 19 jaar toen hij in 2005 bij de bende ging (CGVS, p.15). Nogmaals gevraagd hoe het komt dat hij zo laattijdig koos om bij een criminele organisatie te gaan, maakt u er dan weer van dat u eigenlijk niet weet wanneer hij de bende 18 vervoegde omdat hij dat voor u verborgen hield en dat u zelf pas op de hoogte raakte in 2005 (CGVS, p.16). Ook deze versie kan u eigenlijk niet volhouden, want even later verklaart u dan weer dat jullie in 1996 een eerste keer gedwongen werden om te verhuizen uit de wijk Jardines de San Bartolo omdat een rivaliserende bende dat grondgebied controleerde (CGVS, p.17), iets wat jullie niet veel later nog een tweede keer overkwam in de wijk Altavista (CGVS, p.17). In deze versie van uw verklaringen wist u dus al in de jaren '90 dat uw man actief was bij de bende "18". Dat uw man als bendelid überhaupt zou gaan wonen in het territorium van de rivaliserende bende is bijster weinig aannemelijk. Daarmee riskeerde hij immers zijn leven. Een van de controlemechanismen van een bende die een grondgebied afbakt is logischerwijs het in oog houden van wie de wijk binnen en buiten gaat en wie er woont. U vermeldt in dat verband zelf dat benedeleden er niet voor terugschrikken om aan de hand van de identiteitskaart na te gaan wie er zoal passeert (CGVS, p.13). U stelt eerst dat jullie daar geen last van hadden omdat uw man geen tatoeages had en deed uitschijnen dat hij tot de bende van de Jardines behoorde, dus de rivaliserende bende "MS" (CGVS, p.16). Gevraagd om dat te verduidelijken wijzigt u dat dan weer naar een poging om te doen alsof hij tot geen enkele bende behoorde (CGVS, p.16). Ook de bende "18" maakte er volgens u geen bezwaar tegen dat uw man in het grondgebied van de andere bende was gaan wonen, omdat zij dat nooit te weten kwamen (CGVS, p.16) en dus niet konden protesteren. Opnieuw moet het, gezien de door u geschetste paranoïde context waarin benedeleden de toegang tot bepaalde wijken bewaken, ernstig betwijfeld worden dat de bende "18" nooit merkte dat uw echtgenoot zich ergens anders had gevestigd. Na de enkele maanden die jullie doorbrachten in Jardines de San Bartolo woonden jullie trouwens ook nog een jaar in Altavista, eveneens onder de controle van de bende "MS" (CGVS, p.6,7,17). Dat zoiets nooit aan het licht kwam bij de benedeleden met wie hij optrok past in geen enkel logisch geheel. U blijft trouwens ook heel vaag en algemeen over deze beweerde activiteiten. U weet niet tot welke "clica" van de 18 uw man precies behoorde, kan enkel het alias "chupacabra" geven van de man die altijd de benedeleider van uw man is geweest doorheen al de jaren dat hij lid was en naar verschillende wijken verhuisde wat een weinig plausibele continuïteit in leiderschap doet veronderstellen bij deze bende, zegt niet te weten of de andere benedeleden van dezelfde plaats afkomstig zijn als uw man (CGVS, p.14) en als activiteiten kan u enkel verwijzen naar op de uitkijk staan en meedoen aan diefstallen (CGVS, p.14,18). Dat u zo weinig details kan geven over jarenlange betrokkenheid van uw man bij een beruchte bende, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze beweringen. De uiteindelijke door u beweerde vluchtaanleiding steunt grotendeels op de premisse dat uw man een bendelid was. Het was immers door het wegvallen van uw man dat de bende de druk op uw familie opvoerde (CGVS, p.20,23), een verdwijning die u overigens ook met geen enkel stuk kan staven (CGVS, p.20) en die op zich dus ook niet meer is dan een blote bewering. Wat er ook van zij, aangezien u dat profiel niet aannemelijk hebt weten te maken komt de geloofwaardigheid van elk feit dat daaruit gevolgd zou zijn logischerwijs meteen op losse schroeven te staan." De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift geen enkel concreet verweer wordt gevoerd tegen deze motieven die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Deze motieven worden dan ook onverkort overgenomen door de Raad. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster geen enkel document neerlegt met betrekking tot haar huwelijk met haar echtgenoot en evenmin met betrekking tot haar echtgenoot, zodat er geen begin van bewijs voorligt met betrekking tot. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat een begin van bewijs van verzoeksters huwelijk *in casu* relatief gemakkelijk kan bekomen worden, te meer haar volwassen kinderen nog steeds in El Salvador wonen. De Raad kan slechts vaststellen dat er heden geen enkel begin van bewijs voorligt met betrekking tot haar beweerde familiale band met een bendelid.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaring over de waarschuwing door haar schoonmoeder dat zij en haar kinderen de wijk moesten verlaten omdat de bende 18 op haar wraak zouden willen nemen omwille van de verdwijning van haar man evenmin aannemelijk is. Het valt, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, moeilijk in te zien waarom de bende leden vooraf via haar schoonmoeder zouden laten weten dat zij wraak zouden willen nemen voor de verdwijning van hun kompaan en bovendien blijkt ook uit haar verklaringen dat zijn na de bedreiging nog een half jaar op dezelfde plaats bleef wonen, zonder dat dit dreigement werd uitgevoerd. De overval op verzoekster door delinquenten nadat zij van haar nachtschift terug naar huis ging hield immers geen verband met deze bedreigingen aangezien de tussenkomst van een buurtbewoner blijkbaar volstond om het incident te beëindigen en de beroving van haar zoon beschrijft verzoekster zelf als een incident dat het gevolg was van het feit dat hij zich naar een andere kolonie verplaatste (notities PO, p. 12-13). Het gegeven dat verzoekster en haar kinderen nog geruime tijd na de waarschuwing door haar schoonmoeder op dezelfde plaats bleven wonen en daar verder niet belaagd werden omwille van deze bedreiging, ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Dit valt immers moeilijk te rijmen met verzoekster bewering dat de

bendeleden uit zouden geweest zijn op wraak. Indien zij daadwerkelijk hiervoor vreesde, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat verzoekster en haar kinderen eerder voorzorgsmaatregelen zouden genomen hebben en hun toevlucht zouden gezocht hebben bij de personen waar haar kinderen volgens haar verklaringen momenteel verblijven. De Raad stelt andermaal vast dat in het verzoekschrift geen enkel concreet verweer wordt gevoerd tegen de pertinente overwegingen hierover in de bestreden beslissing.

Tenslotte maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar vertrek uit haar woning op 26 maart 2022 zou ingegeven zijn door de arrestatie van de zoon van de tante van haar moeder op 21 maart 2022, zoals zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Tijdens uw spontaan relaas op het CGVS verbindt u deze beslissing dan weer met de arrestatie van uw achterneef op 21 maart 2022, die ervoor had gekozen om met de bende samen te werken (CGVS, p.13). Daar komt u even later weer op terug wanneer u zegt dat u dit pas te weten kwam toen u reeds was vertrokken uit de wijk en elders was ondergedoken (CGVS, p.21). Daarbij kan tevens worden aangestipt dat deze beweerde arrestatie van uw beweerde neef inhoudelijk niet in verband staat met de door u ingeroepen vrees. Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen stelt u wel vermoedens te hebben gehad maar dat u er geen vragen over kon stellen, en dat u daarom bent vertrokken voordat u zekerheid had over wat er met uw achterneef was gebeurd (CGVS, p.21). U verliet dan op 26 maart 2022 uw huis (CGVS, p.7,11,26), en besloot om meteen ook uw vertrek uit het land te regelen (CGVS, p.22). Dat laat zich dan weer moeilijk rijmen met de observatie dat uw paspoort op 07 maart 2022 werd uitgereikt. Gevraagd waarom u dat ogenblik al een paspoort was gaan halen terwijl uw beweerde vluchtaanleiding zich nog niet had voorgedaan, antwoordt u dat u reeds de bedoeling had om samen met uw kinderen het land te verlaten, en voor in noodgevallen al een paspoort had geregeld (CGVS, p.22). Uw kinderen beschikken echter niet over een paspoort (CGVS, p.22), hoewel voor hen uiteraard dezelfde redenering zou opgaan. Voor uw uiteindelijke reis hebt u spaargeld en van een tante geleend geld gebruikt (CGVS, p.13). Indien u werkelijk geloofde dat het leven van uw kinderen in gevaar was, had u plausibelerwijze ook voor hen een paspoort kunnen bekostigen, voor mocht dat nodig blijken.”* Andermaal stelt de Raad vast dat geen enkel concreet verweer wordt gevoerd tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het door verzoekster neergelegde paspoort en haar verklaringen. Verder kan uit de door verzoekster neergelegde foto's van een arrestatie van een man (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2) niet worden afgeleid om welke persoon het gaat, wanneer en in welke omstandigheden deze persoon werd gearresteerd en evenmin dat er een familiale band zou bestaan tussen verzoekster en de man op de foto, zodat deze foto samengelezen met verzoeksters verklaringen niet tot een andere conclusie kan leiden.

In zoverre verzoekster nog verklaart dat de bende had geëist dat haar zoon bij de bende zou komen in ruil voor het vertrek van haar echtgenoot uit de bende, kan de Raad slechts vaststellen dat dit in tegenstrijd lijkt te zijn met haar uiteenzetting tijdens het vrij relaas in het persoonlijk onderhoud waar zij aangeeft dat haar zoon op een bepaald ogenblik wapens en drugs van de bende in huis zou hebben verstopt, wat minstens suggereert dat haar zoon met de bende zou meegewerkt hebben en dus reeds gerekruteerd zou geweest zijn. In elk geval is de vaststelling dat verzoeksters zoon en dochter in El Salvador achterbleven en verzoekster het beter vond om eerst zelf te vertrekken en geld te verdienen om dan later haar kinderen te laten overkomen (notities PO, p. 25) een tegenindicatie van de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Verzoekster legde ter staving van de problemen van haar zoon een aantal foto's voor van een bebloed been maar hieruit kan niet worden afgeleid over welke persoon het gaat, noch wanneer, waar en in welke omstandigheden de verwondingen werden toegebracht, zodat deze foto's samen bezien met verzoeksters verklaringen niet tot een ander besluit kunnen leiden.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden gemotiveerd met betrekking tot verzoeksters kinderen dat *“Zowel uw zoon als uw dochter wonen en werken nog in El Salvador: uw dochter in een textielfabriek en uw zoon als hondenverzorger (CGVS, p.10). Dat u dit op het einde van het persoonlijk onderhoud afdoet als een ondergedoken leven dat het uw kinderen onmogelijk maakt om te werken, maar dat zij “kleine werkjes in de buurt doen” om niet verdacht te lijken (CGVS, p.25), is een late toevoeging aan uw verklaringen die allerm minst kan overtuigen. U hebt geen indicaties dat er na uw vertrek nog problemen geweest zijn (CGVS, p.13) en reikt evenmin concrete elementen aan die erop wijzen dat er nog steeds iemand naar jullie op zoek is, ook al bent u ervan overtuigd dat dit het geval is (CGVS, p.23). U uit weliswaar het vermoeden dat uw kinderen dingen achterhouden voor u (CGVS p.11) maar ze zijn op de hoogte van uw asielprocedure en u bent het ermee eens dat zij eigenlijk geen reden hebben om relevante informatie voor u te verbergen (CGVS, p.24). Het kan dan ook niet gevolgd worden dat het leven van uw volwassen zoon en dochter in El Salvador blijkt geeft van een gegronde vrees, of dat zij ondergedoken zouden zijn. Dat is een laatste punt dat de beoordeling ondersteunt dat u geen gegronde vrees aannemelijk hebt gemaakt.”* Ook stelt de Raad vast dat verzoeksters opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud enkele parafraseringen en verduidelijkingen bevatten die niets wezenlijks veranderen aan de bovenstaande vaststellingen, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift, behalve de hierboven besproken algemene verwijzing naar verzoeksters kwetsbaarheid, geen enkele concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen en het vluchtrelaas dat zij heeft uiteengezet, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat zij niet doet.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekster de bendegerelateerde activiteiten van haar echtgenoot, noch diens verdwijning aannemelijk maakt en evenmin aannemelijk maakt dat de arrestatie van de zoon van de tante van haar moeder in maart 2022 de aanleiding voor haar vertrek vormde en dat uit de neergelegde foto van de arrestatie van een man niet kan worden afgeleid dat het daadwerkelijk om een ver familielid van verzoekster zou gaan. Bijgevolg maakt verzoekster haar voorgehouden profiel als familielid van bendeleden in El Salvador niet aannemelijk. Verzoeksters betoog dat er een bijkomend risico bestaat als gevolg van de in het kader van de noodtoestand genomen maatregelen door de Salvadoraanse autoriteiten voor familieleden van personen die tot een bende behoren of die hiervan verdacht worden, is bijgevolg niet dienstig. De verwijzingen naar algemene persartikels over de aanwezigheid van bendes in Cumbre de San Barotolo, de woonplaats van verzoekster, kunnen evenmin tot een andere conclusie leiden. In zoverre hieruit volgens verzoekster blijkt dat er een hoge bendeactiviteit heerst in deze zone, kan de Raad slechts vaststellen dat de aanwezigheid van bendes in haar woonplaats niet wordt betwist, maar dat hieruit als dusdanig niet kan worden afgeleid dat elke persoon afkomstig uit deze colonia nood heeft aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 dan wel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster met deze algemene verwijzingen evenmin de motieven in de bestreden beslissing zoals hierboven besproken, weerlegt. De Raad wijst er nog op dat waar zij verwijst naar het arrest van de Raad van 15 juni 2023, rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en verzoekster niet concreet aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die huidige zaak kenmerken.

Voorts motiveert de commissaris-generaal als volgt in de bestreden beslissing: *“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bende gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus

“Salvador. Situation sécuritaire” van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus; *“Salvador. Situation Sécuritaire”*, 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, 4 juli 2022, p. 9-15).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

In het kader van de noodtoestand, kan behoudens het hoger gestelde nog worden vastgesteld dat de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen hebben gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

7. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS meermaals werd gehoord. Tijdens deze onderhouden kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET